

Sygn. akt **IV Ka 1809/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożena Majgier-Strączyńska

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Damiana Kordykiewicza

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013 r.

sprawy **P. G.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim

z dnia 20 listopada 2012 r. sygn. akt II K 999/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- czyn przypisany oskarżonemu kwalifikuje z art. 178 a § 1 i 4 kk,

- okres na jaki orzeczono wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym podwyższa do
3 (trzech) lat,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 30 (trzydzieści) złotych opłaty.

Sygn. akt IV Ka 1809/12

UZASADNIENIE

P. G. został oskarżony o to, że w dniu 23 lipca 2012 r. około godziny 21:20 w ruchu lądowym pomiędzy miejscowościami B. i K. gm. K., kierował samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości odpowiadającym stężeniu 0,74 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178a § 4 kk.

Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim wyrokiem z dnia 20 listopada 2012r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 999/12 uznał oskarżonego P. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, że przyjął, iż czynu tego dopuścił się będąc wcześniej skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i za to przestępstwo na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby. Na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych

w ruchu lądowym na okres 1 roku. Na podstawie art. 63 § 2 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 lipca 2012 r. w całości. Orzekł o kosztach sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając go w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk zarzucił rażącą niewspółmierność wymierzonej P. G. kary, wyrażającą się w niesłusznym zastosowaniu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku, podczas gdy społeczna szkodliwość czynu zarzuconego oskarżonemu, rodzaj naruszonych przezeń reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym i rozmiar ich naruszenia oraz wzgląd na cele kary, wskazują na zasadność orzeczenia powyższego zakazu na okres lat 3 (trzech). W oparciu o powyższe na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się zasadna.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w zakresie sprawstwa, jak i winy oskarżonego P. G.. Nie kwestionuje tego także skarżący. Oskarżyciel publiczny zakwestionował natomiast wyrok w części dotyczącej orzeczenia w przedmiocie środka karnego.

Sąd Rejonowy uznając P. G. za winnego zarzucanego mu występku wymierzył mu karę, której rodzaju i rozmiaru nie kwestionuje prokurator. Nadto na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku. Tym samym orzekł wobec oskarżonego środek karny w najniższym możliwym wymiarze, pomimo uwzględnienia wcześniejszej karalności oskarżonego i stanu jego nietrzeźwości przekraczającego ponad trzykrotnie dopuszczalną normę. Skoro zatem oskarżony popełnił ponownie taki sam czyn zabroniony, za jaki wcześniej był karany, a przy tym czyn o znacznym stopniu społecznej szkodliwości, to rację ma skarżący, że Sąd I instancji nienależycie uwzględnił okoliczności czynu. Jak słusznie zauważył prokurator, dyrektywy wymiaru kary mają odpowiednie zastosowanie do orzekania o wskazanych w kodeksie karnym środkach karnych (vide: art. 56 kk). Tym samym Sąd Rejonowy kierując się tymi dyrektywami, orzekając przedmiotowy środek karny powinien zwrócić szczególną uwagę, by był on współmierny do stopnia winy oskarżonego, a jednocześnie uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu oraz powinien wziąć pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przy orzekaniu o środku karnym zakazu prowadzenia pojazdów konieczna jest ocena stopnia zagrożenia dla ruchu drogowego, jakie swoim zachowaniem spowodował oskarżony, a przy takim stanie nietrzeźwości było ono znaczne. Oskarżony wykazał się też niepoprawnością, bo już wcześniej orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów, co nie powstrzymało go od prowadzenia samochodu i to ponownie w stanie nietrzeźwości. W takich okolicznościach orzeczenie środka karnego w najniższym ustawowym wymiarze nie uwzględnia okoliczności obciążających i celu orzeczenia takiego środka. Z pewnością okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wnioskowany przez prokuratora jest współmierny do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu.

W związku z tym Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej środka karnego poprzez podwyższenie okresu na jaki orzeczono wobec oskarżonego przedmiotowy środek karny do 3 lat.

Ponadto Sąd Okręgowy, na podstawie art. 455 kpk, poprawił błędną kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu poprzez jego zakwalifikowanie jako czynu z art. 178a § 1 i 4 kk, bowiem przepis art. 178a § 1 kk i art. 178a § 4 kk nie pozostają ze sobą w związku. Przepis art. 178a § 4 kk w swojej treści zawiera wskazanie znamion przestępstwa,

a nie tylko okoliczności je uzupełniających. Tym samym przypisany oskarżonemu czyn należało zakwalifikować z art. 178a § 1 i 4 kk.

O kosztach sądowych za postępowanie orzeczono na podstawie art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk.